

Plus

Spannend gezweef en Anouk slaat aan het ratelen tijdens tweede dag North Sea Jazz

Het programma van de tweede dag North Sea Jazz zag er op voorhand niet heel spannend uit, maar er viel weer van veel moois te genieten. Waaronder spirituele jazz en vlamme soul. Anouk toonde zich wederom een onverbeterlijke kletskaus.

Peter van Brummelen 13 juli 2024, 21:53

→ Josh Lane tijdens het optreden van Thee Sacred Souls. Beeld Eva Plevier

Spiritual jazz maakt een comeback, ook op North Sea Jazz. Voor wie niet bekend is met het subgenre binnen de jazz: denk aan John en vooral Alice Coltrane, aan heel trage muziek, aan Oosterse invloeden en aan onbegrensd gezweef.

Blijf op de hoogte

Krijg wekelijks een melding van het beste kunstverhaal van Het Parool.

De Britse trompettist Matthew Halsall tilt de spiritual jazz, die ontstond in de vroege jaren zestig, op een heel aantrekkelijke manier naar het heden. Net als op zijn platen combineren hij en zijn bandleden op North Sea Jazz traditionele instrumenten met electronica. Het is heerlijk ontspannen muziek om een nieuwe dag op het muzikale festival mee te beginnen, een enkele luisteraar gaat er zelfs languit bij liggen, de ogen gesloten.

Speelt Halsall geen trompet, dan zit hij als een yogi op het podium of is hij in de weer met een rek vol belletjes. Een harpiste zorgt het hele optreden voor prachtige kabbelgeluiden. Spannend is dat al gezweef soms wordt afgewisseld met stevige swingmomenten.

Kabbelmuziek

Na het optreden van Matthew Halsall is het logisch meteen door te gaan naar dat van André 3000. De Amerikaan werd bekend als lid van het duo Outkast (de naam is voldoende om in je hoofd gelijk het nummer *Hey Ya!* te horen, hun grootste hit). Dit jaar bracht hij het album *New Blue Sun* uit, waarop geen hiphop klonk, maar instrumentale kabbelmuziek met een hoofdrol voor de fluit.

Advertentie

Het was een plaat die tot veel verwarring leidde: was André 3000 serieus een nieuwe richting ingeslagen of nam hij ons in de maling? Bij zijn optreden, waar hij in de weer is met fluiten in alle soorten en maten, weet het publiek aanvankelijk ook niet goed wat het met de muziek aan moet. Maar gaandeweg weten André 3000 en de muzikanten die hij heeft meegenomen steeds meer te overtuigen.

Slangenbezweerder

Waar de muziek op *New Blue Sun* soms klinkt als slappe new age, klinkt de live-uitvoering ervan aanzienlijk dieper, zo u wilt spiritueler. Soms klinkt André 3000 als een kind dat voor het eerst een fluit aan zijn lippen zet, op andere momenten voel je je als een slang die geen weerstand weet te bieden aan het spel van de slangenbezweerder. Vager kan een optreden op North Sea Jazz niet zijn, maar spannend is het beslist.

Heel aards klinkt daarbij vergeleken de muziek van Anouk, die net als onlangs in de Ziggo optreedt met het Metropole Orkest. Haar stem klinkt, zo als dat eigenlijk altijd het geval is, als een klok. En inmiddels ook gebruikelijk is het dat ze tussen de nummers door flink aan het ratelen slaat. Soms denk je: zegt ze dat nou echt?

Nadat ze heeft verteld hoe trots ze er op is eindelijk op het festival te staan, haar eerste keer, zegt ze - verwijzend naar de ophef die ontstond toen ze op X het n-woord gebruikte - “Ik ben de eerste racist die op North Sea staat.” Meteen er achteraan laat ze weten dat het maar een grapje is, maar niet veel mensen moeten er om lachen.

Anouk is op North Sea Jazz 2024 niet de enige kletskous. Laat op de eerste avond van het festival leek er aan de praatjes van hoofdact Raye soms ook geen einde te komen. Meteen al na het eerste nummer zei ze meer dan de meeste artiesten tijdens een heel optreden. Best gemakkelijk al dat geklets, in een ook nog eens heerlijk Engels accent, maar het haalde soms wel de vaart uit een verder triomfantelijk optreden.

Soms vallen artiesten regelrecht tegen. De Amerikaanse zangeres Jazmine Sullivan, wier muziek tussen soul en R&B inhangt, is in eigen land een bonafide ster, met ook al de nodige Grammy’s op de schouw, maar moet Europa nog voor zich winnen. Haar Nederlandse debuut maakt ze op North Sea Jazz meteen in de Nile, de grootste zaal van het festival.

Drum als donderslag

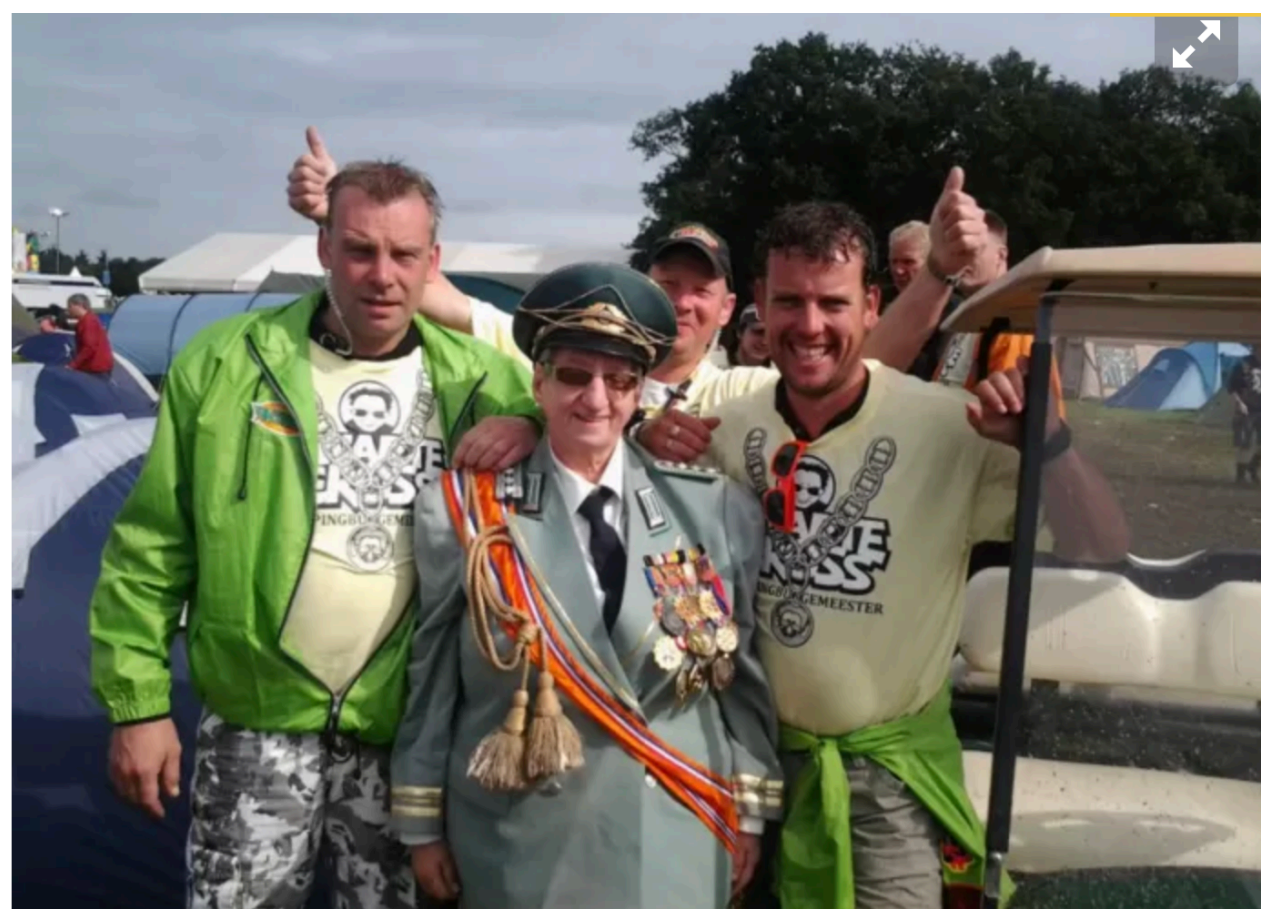
Daar gaat het niet helemaal goed. Ze voelt zich niet oké, zegt ze verontschuldigend. Met haar stem lijkt evenwel niet heel veel mis, wat echt stoort is dat haar begeleidingsband verre van subtiel speelt. Het drumstel van de toch al drukke drummer is zo hard afgesteld, dat iedere tik klinkt als een donderslag.

Nee, dan de soul van Thee Sacred Souls. De groep komt uit Californië, maar heeft de sound die we kennen van het in retrosoul gespecialiseerde New Yorkse label Daptone Records. Daar staat Thee Sacred Souls dan ook onder contract. Maar waar Daptone normaal gesproken een voorkeur heeft voor zangers met een rauw en doorleefd stemgeluid, is Josh Lane een falsetzanger in de traditie van Curtis Mayfield en Marvin Gaye.

Ieder lid van de band is goed, maar Lane is echt de sterkste troef van Thee Sacred Soul. Heel soepeltjes windt hij al zingend de aanwezigen in de Congo-tent binnen twee songs om zijn vingers. Een grappenmaker is hij ook. Als hij ter inleiding van nog maar eens zo’n lekker zwijmelende liefdessong vraagt of de mensen in het publiek die een romantische relatie hebben hun hand op willen steken, zegt hij: “Oh, ik zie het al: 69 procent.”

Als hij bij een volgend nummer wil weten hoeveel mensen hun geliefde wel eens om vergiffenis hebben gevraagd, zegt hij na weer zo’n blik: “Ah, alleen ik dus.”

▲ Vlnr: Arnold Schellevis, Tante Riki en Twan Schrijver op de camping van de Zwarte Cross © Zwarte Cross

Hoe vrienden een kapitaal aan bier Zwarte Cross op probeerden te smokkelen: ‘Het was niet eens Grolsch’

Twan Schrijver (47) werkte jarenlang op de camping van de Zwarte Cross. Daar, op misschien wel de wildste plek van het festival, maakte hij de gekste dingen mee. De ontdekking in ‘het kleine caravannetje’ vergeet hij nooit meer. „De wanden, de vloeren, het plafond... ze hadden allemaal een dubbele bodem.”

Aileen Slot 21-06-24, 09:00 Laatste update: 21-06-24, 09:43

Campingburgemeester op de Zwarte Cross. Die baan kunnen niet veel mensen op hun cv zetten. Twan Schrijver uit Nijverdal kan dat wel. Twaalf jaar achtereen liep hij, met een ‘mega foute’ ambtsketen (burgemeestersketting), over de camping om de boel in het gareel te houden. „Ik heb wel het een en ander meegemaakt, ja...”

Zwarte Cross plaatste onlangs een vacature voor de functie online om nieuwe campingburgemeesters te werven. Schrijver weet als geen ander wat deze nieuwelingen te wachten staat.

Wilde feesten en zware ochtenden

Hij barst los. Over wilde feesten, zware ochtenden met ‘strompelende mensen’, een campinggast die de schrik van zijn leven kreeg, maar ook over de veiligheidscheck bij binnenkomst. Alle caravans worden doorzocht op verboden spullen als alcohol, drugs en wapens voordat ze het campingterrein betreden. En ja, dat leidt nog wel eens tot verbazingwekkende ontdekkingen.

„Het ding zakte bijna door z’n hoeven, de bandjes stonden op springen. De caravan was lood- en loodzwaar”, vertelt hij. Genoeg reden voor een goede check. Wat is verborgen in dit wagentje?

Stomverbaasd zijn medewerkers als ze de deur opentrekken. Er staan vier bedjes in de ruimte, verder is de caravan leeg. Maar al snel komt de aap uit de mouw: een ‘kapitaal’ aan bier blijkt ingenieus verborgen in de dubbele bodems van de caravan. „Alles zat ramvol met halve literblikken bier. Zo ongelooflijk veel. Fantastisch!”, zegt Schrijver. Hij kan nog steeds lachen om de mislukte smokkelpoging.

„Het was niet eens van Grolsch, maar Heineken. Dus al was het ze gelukt, het was sowieso opgefallen.” De campingburgemeesters namen de drank destijds in, maar kwamen wel een paar keer een treetje bier brengen. „We hebben het nog heel gezellig gehad met die gasten. Volgens mij kwamen ze uit Brabant.”

Strengere controles

Voor de duidelijkheid: het is verboden om voorraden alcohol mee te nemen naar de Zwarte Crosscamping. De organisatie meldt hier het volgende over: ‘Alle smokkelwaar wordt onherroepelijk in beslag genomen en naderhand niet teruggegeven, maar dit wordt door ons zelf gebruikt. Onze kachel moet ook roken! Namens alle medewerkers van de Zwarte Cross alvast bedankt voor de bijdrage.’

Ondanks de strenge alcoholcontroles proberen veel campinggasten drank het terrein op te smokkelen in voertuigen en bagage, of op andere vindingrijke manieren. Het komt voor dat mensen weken voor het festival drank begraven in de grond, om er tijdens het feest van te profiteren.

Ik heb nooit wapens ontdekt. Wel een broodmes, maar daar wilden die mensen echt hun brood mee snijden

- Twan Schrijver, oud-campingburgemeester Zwarte Cross

Succes gegarandeerd, zou je misschien zeggen. Maar Schrijver weet beter: „We zagen een paar mensen met een schop staan bij een container. Bleek dat we onze aggregaat toevallig precies op hun kuil hadden geplaatst.”

In het reglement staat nu: ‘Spades, scheppen en gereedschap(kisten) zijn niet toegestaan en worden in beslag genomen (...) Een gat graven kan grote gevaren opleveren voor de ledematen van de campingbezoekers.’

En verder, zijn er wel eens wapens gevonden? „Ik heb nooit wat gekst ontdekt. Wel een broodmes, maar daar wilden die mensen echt hun brood mee snijden.” Over messen gesproken, Schrijver herinnert zich dat een paar kerels hun slapende vriend met een scheermes ontdeden van zijn wenkbrauwen. „Hij moet die ochtend de schrik van zijn leven hebben gehad.”

Vechtpartij

De campingburgemeesters van de Zwarte Cross zijn 24 uur per dag aanwezig. Ze fungeren als toezichthouders, maken gasten wegwijs en assisteren hen waar nodig. „Het is niet de bedoeling om mensen op de vingers te tikken. Het is vooral gemoedelijk en gezellig. Tuurlijk hebben we wel eens een vechtpartij meegemaakt. Dat gebeurt op elk festival. Ik heb nooit zoiets gehad van: nu loopt het uit de klauwen, ik moet maken dat ik wegkom.”

Schrijver was tot 2017 campingburgemeester. „In die periode stonden we boven de security. Beveiligers haalden ons erbij als er iets aan de hand was. De mensen hebben wel ontzag voor je, hoor.”

Soms begint het weer te kriebelen bij Schrijver. „Misschien meld ik me volgend jaar wel weer aan. Ik ga zondag wel als bezoeker naar de Zwarte Cross. Lekker met mijn vrouw en de kinderen. Ik vind dat je er minimaal een dag per jaar geweest moet zijn. Een jaar niet geweest, is een jaar niet geleefd.”

Stadiontournee is nu 'logische volgende stap'

Engelse rockband Nothing But Thieves dé favoriet van Pinkpop: 'Nederland is ons tweede thuis'

Door RICHARD VAN DE CROMMERT
23 jun. 2024 in CULTUUR

LANDGRAAF - De Engelse rockband Nothing But Thieves ontpopte zich zaterdagavond met een dampend optreden tot dé favoriet op het jaarlijkse popfestival Pinkpop in Landgraaf. „Nederland is ons tweede thuis.”

© ANP/HH

Nothing But Thieves-voorman Conor Mason zong onder andere songs als Impossible en Amsterdam.

De band is gegroeid. Meer dan voorheen toonde de altijd zo introverte zanger Conor Mason zich een showman en wist hij het publiek te bescapen. Bovendien bracht Nothing But Thieves snelheid in het optreden, waar die voorheen nog vaak stilviel tussen de nummers door.

„Dit is de grootste menigte waar we ooit voor hebben gespeeld in Nederland”, zei Mason. Er moeten zo’n twintigduizend mensen op de Pinkpopweide hebben gestaan tijdens het optreden van de Engelsen. De zinding was voelbaar. „Nederland is ons tweede thuis.” Het was niet de eerste keer dat Nothing But Thieves op Pinkpop stond. En ook in de Ziggo Dome en Lowlands was de band al regelmatig te bewonderen. Songs als *Impossible* en *Amsterdam* werden luidkeels meegezongen.

© FOTO ANP/HH

De altijd zo introverte zanger Conor Mason toonde zich een ware showman op Pinkpop.

Vorig jaar juni kwam het album *Dead club city* uit. Het leverde de band in Nederland hits op als het dansbare *Welcome to the DCC* en het bombastische *Overcome*, waarmee ze zaterdagavond hun optreden afsloten.

Superster Prince

Voor het laatste album waren onder andere de Amerikaanse superster Prince en het Franse dj-duo Justice de grote inspiratiebronnen. „En veel jaren tachtig-muziek niet te vergeten”, vullen toetsenist Dom Craik en gitarist Joe Langridge-Brown aan. „Ook Queen en Electric Light Orchestra golden als inspiratiebronnen.” Het album leek daardoor een uitstapje voor de Engelse rockers, maar de twee bandleden zeggen nog veel meer andere genres te willen uitproberen.”

Verrassing tijdens het Pinkpop-optreden was de cover *Where is my mind*, een klassieker van de Amerikaanse punkrockband The Pixies. „We hebben het al een paar keer uitgetoetst, maar hier op Pinkpop voor het eerst echt op onze setlist gezet. We merkten dat het publiek er steeds heel goed op reageerde. Het is zo’n geweldig nummer dat het eigenlijk het beste nummer van onze setlist is.”

Nieuwe plannen

De Engelse band bestaat dit jaar tien jaar, *Graveyard whistling*, verscheen in 2014. „We hebben er een biertje op gepakt”, zeggen Craik en Langridge-Brown. „We zijn nu zo druk bezig met toeren en het maken van nieuwe plannen, dat we geen tijd hebben om terug te kijken of om iets te vieren. Die tijd komt misschien nog wel eens.”

Een van die nieuwe plannen, is het schrijven en opnemen van een vijfde album, waar de band begin volgend jaar mee wil beginnen. „Voor het vorige album hebben we veel tijd genomen. Juist door die extra tijd, hebben we veel nieuwe dingen kunnen uitproberen. Terugkijkende was het het beste wat we in die periode konden maken. Dat meer tijd nemen voor een album is ons goed bevallen. Dat doen we zeker weer.”

Toilet als kleedkamer

Terugkeren naar de clubs zien Craik en Langridge-Brown Nothing But Thieves niet snel doen. „Slechts een enkele keer doen we dat nog. We hebben geen plannen om terug te keren naar de kleinere podia, en een, zoals wij dat noemen, *’toilet tour’* te doen. Je speelt in zaaltjes die zo klein zijn als een wc en vaak is het toilet je kleedkamer. Het heeft zijn charme, hoor. En het is zo dat het publiek bij festivals, zoals op Pinkpop, op veel grotere afstand staat, maar de golven van enthousiasme die je bij zoveel mensen krijgt, dat grootse, dat geeft zoveel energie.”

Een stadiontournee ligt meer voor de hand. Zaterdagavond bewees de band dat aan te kunnen. „Als kind droomden we daarvan. Het zou een logische volgende halte zijn”, zeggen de twee muzikanten. „Maar daarvoor hebben we wel eerst een goed nieuw album nodig. En of we ooit gaan spelen in de Johan Cruijff Arena, dat weten we niet. Het wordt ons afgeraden, omdat het geluid daar niet goed is. Dan keren we liever terug naar de Ziggo Dome waar het geluid gewoon goed is. Dat is een belangrijk aspect voor ons als band.”

Nothing But Thieves heeft voorlopig geen Nederlandse optredens op de agenda staan, maar is op 6 juli nog wel te zien in Werchter (België). Zondag 23 juni zijn op Pinkpop onder andere nog te zien: Ed Sheeran, Loreen, Davina Michelle, Sam Smith en Hozier.

